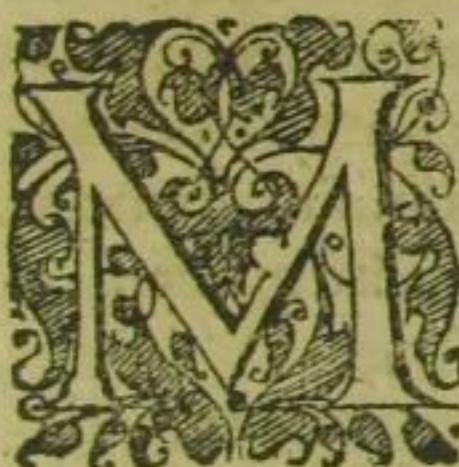

BEATISSIME PATER,

Aximum ad Romanam Ecclesiam emolumenntum accederet, & ingenti gloriæ decore Sanctitas Vestra felicissimum Pontificatum sibi à Deo creditum cumularet, si Boiorum Dux nuper ad Electoratus Imperialis dignitatem euectus in illam sententiam pelliceretur, vt ab Sedis Apostolicæ auctoritate hunc sibi titulum confirmari expostularet. Hoc enim vno obtento tantum in præsentia Beatitudo Vestra lucrifaceret, quantum ne ducentorum quidem annorum curriculo ab superioribus Pontificibus acquisitum fuit; aut potius, vt verius loquar, rursus illud vendicaret, atque redimeret, quod à Gregorii XI. temporibus ad hæc usque nostra de iuribus, quæ in constituendis rebus, & ordinibus Imperii ad Ecclesiam attinebant, cæteri amiserunt. Tanti transactio negotii est admodum cum honestate coniuncta, ad quam obtrudendam Ducis animo ita rationes suppetunt efficaces, vt minimè dubium sit, quin, si per hominem idoneum, & huiusmodi consiliorum haud imperitum ob oculos ei subiificantur, optimum sortiantur effectum; præcipue agenti cum Principe de Fide optime, & de pietate fentiente, qui summis Pontificibus, & Apostolicæ Sedi se pluribus de causis maximè deuinctum profitetur.

Est igitur primo eius Celsitudini appositiè innuendum, quod summorum Pontificum ius, & auctoritas in decernendo de statu, & ordine Romani Imperii, quod Ecclesiæ proprius est partus, & ab Ecclesia vt filius à matre promanauit, ita bonis omnibus liquent & fundamentis usque adeo firmis suffulta consistunt, vt in controuersiam vocare, aut illis vel minimum dubitationis offundere, homini re vera Christiano religio, & nephias sit.

Quod postquam Imperium in Orientem transportauit Constantinus, modo duo Imperatores, cum bipartitum illud foret in Eoum, & Occiduum, modo vnicus tantum, cum sub vnius ditione collectum esset, ad illius gubernacula sedet; & id per plures annos euenit: donec vnico existente domino, cum Imperatores hæreseos criminè insimu-